

Pozsgai Györgyi

Idill és sejtelem

Madarak dala
keretezi a csendet;
titkos nyelv
misztériuma a
délutáni nyugalomban.
Ösztönös áhítat
lepi a tájat.
Messze
Pandóra szelencéje
tátong vészesen...
Mebicsakló idill,
rögeszmés félelem.
Meddig ölel át
az áldás?
Itt a fák közt
gondtalan lények
hangolnak –
estharang szól
valahol... távol.

Állandóság

Köveket cipelsz.
Apró lepkék kísérnek lengve,
utadat állják.
szárnyaikkal kérkednek.
Villanó szépségük
üres mámor;
színek fényadta
játéka – nem ad
szabadságot.
Magasba röppenő
vágypadat

lehúzzák a szívedre
súlyosuló árnyak...
Csak cipeled, cipeled
a köveket.
Aggódva kémleled
a világot, nem tudsz
felengedni végre.
Könnyek állják
mosolyod útját.
Szeretteid arca
ugyan megnyugtat,
de minden nap
tartogat új
árnyakat.
Csak cipeled, cipeled
a köveket.

Balerina a metrón

Játékos szellőként
fut le a lépcsőn,
az állomáson hajlong
lágyan, fehérlőn.
Kecses karja
felhőt ölel,
lába magasba ível,
szíve tele örömmel...
Sikerült a sokat
gyakorolt mozdulat.
Sóhaja kitágítja
a csempézett falakat.
Mintha csak maga
lenne – a külvilág
kizárva,
gömbölyded mosolya,
mintha rám találna...
Gondterhelt perceim

könnyebbé válnak,
 a táncmozdulatok
 kommunikálnak,
 érzem magam is...
 lebegő fátylak,
 suhanó árnyak!
 Régi szent lángom
 ma már csak látszat.
 E néhány percnyi
 átszellemült tánc
 feledteti velem
 a szürke délutánt.

Szeretnék...

... derűs öregkort
 szorongás nélküli éjeket
 lágyan lebegni a
 hullámzó tenger felett
 unokákat körülöttem
 hadd nyüzsögjenek
 kézenfogva andalogni veled
 szeretném
 fényévek távolába űzni
 minden elsírt könnyemet.

Tekintetem tükre

Levendulás finom hajnalok
 már csak emlékkertek
 körvonalaiiba zárva
 ragyognak a
 lélek szirmaiban.
 Harmat-könnyeket
 hullatnak a rétek,

de vigyáz rám arcod
 föld-ég teljességű csendje.
 Igézet kell, hogy
 magamba ölelhessem
 a fák életerejét.
 A csordogáló patak
 egyre vékonyodik
 a nyári hőségben,
 meg sem mozdul
 a fák levele – ágak
 lehajló zöldjében
 madarak hallgatnak.
 Csalogat az ősz,
 megszólít, félve lépek
 az évszakok fojtó
 pirkadatába, szemem
 körbe pásztázza jövőnk
 bátortalan esélyeit.
 Látom a köd felszáll,
 arany leveleket
 üzen a szél muzsikája,
 kering még az élet
 a bágyadt tekintetben.
 Lassan magamban
 észlelem a nyugalmat,
 képzeletemben már
 gyülekeznek a
 költöző madarak –
 szállnak az égre,
 s a szememben
 sorjázó képek
 tovatűnnek a tél
 végtelen tengerébe.